

άσάρα ἡ, Κύπρ.

Ἰσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄσαρον.

1) Ζιζάνιον τῶν ἀγρῶν. 2) Συνεκδ. τὰ μὴ αὐξηθέντα καὶ καρποφορήσαντα σπαρτά: Ἐν θέλεις νὰ ποτίσης, μὰ αὐριον ποῦ ἐν-νὰ πιάσης ἄσاران; 3) Μεταφ. τὰ λείψανα τῆς τροφῆς τῶν μεταξοσκωλήκων μετὰ τῶν περιττωμάτων τῶν: Ἀσάρα τοῦ καματεροῦ. [**]

άσαράκιστος ἐπίθ. ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράκιστος <σαράκισαζω.

Ὁ μὴ φαγώμενος ἀπὸ τὸ σαράκι. Συνών. ἄσαρακοφάγωτος, ἄσαράκωτος.

άσαράκωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράκωτος <σαράκω.

Ὁ μὴ νηστεύσας κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν νηστειῶν.

άσαρακοφάγωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράκοφάγωτος <σαράκοφάγω.

Ἀσαράκιστος, ὁ ἰδ.

άσαράκωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράκωτος <σαράκω.

Ἀσαράκιστος, ὁ ἰδ.

άσαραντάριστος ἐπίθ. Θράκ. (Κασταν. Τσανδ.) Πόντ. (Χαλδ.) ἄσεραντάριστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) ἄσεραντάριστος Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄσαραντάριστος Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ.) ἄσεραντάριστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαραντάριστος <σαραντάρίζω.

1) Ἀσαράντιστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γυναῖκα ἄσαραντάριστος Ὁφ. 2) Ὁ μὴ συμπληρώσας εἰσέτι τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, ἐπὶ νεογνοῦ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ μωρὸν ἄσεραντάριστον ἐν' Τραπ. || Φρ. Ἐθαρεῖς ἄσεραντάριστον μωρὸν ἢ ἄσεραντάριστος (ἐπὶ τοῦ μωρολογούντος ἢ μωρῶς φερόμενου) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἄσαράντιστος 1 β, ἄσαράντιωτος 1 β.

άσαράντιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄσαράγγιστε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράντιστος <σαράντιζω.

1) Θηλ., ἡ μὴ συμπληρώσασα εἰσέτι τὰς τεσσαράκοντα ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ ἡμέρας καὶ μὴ προσελθοῦσα εἰς τὸν ναὸν πρὸς ἀγνισμόν, ἐπὶ λεχοῦς. Συνών. ἄσαραντάριστος 1, ἄσαράντιστος 1, ἄσαράντιωτος 1. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ ζήσῃ τεσσαράκοντα ἡμέρας: Τ' ἄσαράγγιστε!

άσαράντιστος ἐπίθ. κοιν. ἄσαράδιστος πολλαχ. ἄσαράντιστους βόρ. ἰδιώμ. ἄσαράδ'ιστους πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἄσαράντιγος πολλαχ. ἄσαράδ'ιγος Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά. ἄσαράν'ιγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἄσαράν'τους Εὐβ. (Στρόπον.) ἄσαράδ'ητος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράντιστος <σαράντιζω, παρ' ὃ καὶ σαράντιω.

1) Ἀσαράντιστος 1, ὁ ἰδ., κοιν.: Ἀσαράντιστη γυναῖκα κοιν. Τὴν ἄσαράντιγὴ γίδα τὴν ταῖζουν φακὴ γιὰ θηλυκὰ (Λαογρ. 7,352). β) Ἀσαραντάριστος 2, ὁ ἰδ., σύνθηθ.: Ἀσαράντιστο παιδί σύνθηθ. || Γνωμ. Ἀσαράντιγο παιδί σὰν ἀλεύκαντο παννὶ Εὐβ. (Κονίστρ.) Ἀλεύκαδο παννὶ

κι ἄσαράδ'ιγο παιδί μάτι νὰ μὴ τὸ ἰδῇ Πελοπν. (Λακων.)

2) Ὁ μὴ συμπληρώσας εἰσέτι τεσσαράκοντα ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου του πολλαχ.: Ὁ μακαρίτης εἶναι ἄσαράντιστος. Συνών. ἄσαράντιωτος 2.

άσαράντιωτος ἐπίθ. Ρόδ. ἄσαράδ'ωτος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σαράντιωτος <σαράντιω.

1) Ἀσαράντιστος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀσαράντιωτη λεχοῦσα Ρόδ. β) Ἀσαραντάριστος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: 2) Ἀσαράντιστος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.

άσάριστος ἐπίθ. Κύπρ. — ΧΠαλαίσι. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 138.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *σάριστος <σάρίζω.

Ἀσκούπιστος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀφήσαμεν ἄσάριστον, μαννούλλα, τὸ στενὸν μας

ΧΠαλαίσι. ἐνθ' ἄν.

άσαρκος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ. καὶ δημῶδ. Ἦπ. ἄσαρκους Ἦπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄσαρκος.

Ὀλιγόσαρκος, ἰσχνός, ἀδύνατος ἐνθ' ἄν.: Ἀσαρκο ζωμένο μέτωπο Κθεοτόκ. Καραβέλ. 59 || Ποίημ.

Κ' ἔγινε τώρα ὁ πόθος μου ἀστός, στοιχειὸ καὶ δράκως κ' ἐφώλασε βαθρὰ βαθρὰ μέσ' ἑς τ' ἄσαρκο κορμί μου ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 31

Τώρα ἑς τὰ χέρια τ' ἄσαρκα φωνὴ δὲ βγάζει ἡ λύρα ΣΜαρτζώκ. Ποίημ. 45. Συνών. ἄσάρκωτος.

άσάρκωτος ἐπίθ. ΑΠάλλη Ταμπουρ. καὶ Κόπαν. 75.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. σάρκωτος <σάρκω.

Ἀσαρκος, ὁ ἰδ.: Ποίημ.

Εἶχα νιουφέκι ἀλάθειντο, περήφανο σὰν ἄτι, ποῦ μὴνες δὲν παραίτησε τ' ἄσάρκωτό μου χέρι.

άσαρωματίκλα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄσαρώματος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκλα.

Τὸ ἄσάρωτον, ἔλλειψις τοῦ διὰ σαρώματος καθαρισμοῦ. Συνών. ἄσαρωματίλα, ἄσαρωσιὰ.

άσαρωματίλα ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄσαρώματος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

Ἀσαρωματίκλα, ὁ ἰδ.

άσαρωσιὰ ἡ, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Αἰν. ἄσαρουσιὰ Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσάρωτος, παρ' ὃ καὶ ἄσάρωγος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἄ- στερητ. 1 β.

Ἀσαρωματίκλα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Κάτι ἄσαρωσιὰς πῶχει τὸ σπῖτι της, Θέ μου! Μάν.

άσάρωτα ἐπίρρ. σύνθηθ. ἄσάρωγα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσάρωτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη τις σαρώσει σύνθηθ.: Ἀφῆσε ἄσάρωτα καὶ γυρίζε ἑς τὴ γειτονιὰ σύνθηθ. Νὰ σαρώσης τὸ σπῖτι σαρωμένα κι ἄσάρωτα (ἐκ παραμυθ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ) Συνών. ἄπαράσουρτα, ἀπόσουρτα, ἀσκούπιστα.

άσάρωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἄσάρωντους βόρ. ἰδιώμ. ἄσάρωντε Τσακων. ἄσάρωγος Ζάκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Μάν. Παλπούλ. Χατζ.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσάρωτος.

Ὁ μὴ σαρωθεὶς σύνθηθ.: Ἀσάρωτη αὐλὴ - κάμαρη - μάντρα. Ἀσάρωτο δωμάτιο - σπῖτι κτι. σύνθηθ. Τζεα ἄσάρωντε

